

Vincze Nóra Veronika

(A vers a Gödöllői Irodalmi Díj 2025 pályázaton könyvtári különdíjban részesült.)

I.

döglégyként cikázik a gyász a hálósobában
nem halt meg senki
önmagát temeti légyfogó alá
sok terve volt
az ágya közepén hanyatt fekvve
darázfészekként szülte meg őket
a hamis nap felé röptek
szárnyuk most freskó a lámpabúra kupoláján

a függöny csipkés alján
fürjfélelmek duzzadt formájában
látja viszont magát
ernyedt éjszakaéhség ébreszti
hajnalban hűtőt nyitogat
a hideg fényben
a falak elfordulnak
és vakfehérre vetkőzik

II.

a pályaudvar padjáról
sovány idegeneket figyel
sóvárgása a gobelin-hímzés hátulja
csutkára koplalja a szükség
égvászonra festene de tollpihe ragad
az ecsetvonásokba és felhők hígítják színeit
azt akarja ami a madaraké
nem tudja hogy ők sem férnek el odafent

képmása is csak a tükörké
nem engedik elég közel hozzá
anyja még keresztet hordott
és túpárnává gyóna gyomrát
ő már a viridián fenyvest viszi magával
terpentin és gyerekkor illatú
wunder-baum a nyakában
tűlevéllel ölti magára az erdő közönyét

III.

sok halál élte túl de azok csak
az övéi voltak
ablakot nyit a hiányra és már nem is olyan üres
naptejjel keni magát hogy kicsit tovább
tapadjon az érintés
a bejárat küszöbe alacsonyabb lesz
valahol harangoznak
ízelt lábakként motoszkál benne a virradat

pillanatnyi tükörképlényét már fatörzsek

rezzenéstelen szemében és nyárszomjas rovarrajok
fényledező hártyáin találja
emlékeit puha szövettel kibéleli
nem válogat
még sokáig tartja mindet melegen
örökzöldre telíti saját meztelensége
 lágý dongolást horgol a záró csönd peremére